

3

‘Holy shit,’ zei Luca.

In het veld lag een schip.

Luca herkende de metershoge vorm die oprees in de mist zonder meer als die van een boeg, zelfs al lag het schip dan op z’n kant – *gekrengd*, had de rondleidster van het Rijksmuseum dat genoemd, wijzend op oude olieverfschilderijen van omgeslagen zeilschepen tijdens een recent schooltripje naar Amsterdam, wat tot veel hilariteit bij Luca en zijn vrienden had geleid omdat het woord ‘kreng’ erin zat. Hij herkende het wel... maar wat hij zag was zo niet op z’n plek, dat het eenvoudig even duurde voordat hij het registreerde.

‘Whoa... hoe is dát hier terechtgekomen?’ vroeg Emma, die net zo verbijsterd klonk als dat hij zich voelde, en toen hij niet antwoordde: ‘Zié je dat?’

‘Duh.’

Gisteren had het er niet gelegen. Dat wist hij zeker: ze waren hierlangs gefietst, zoals elke dag. Er was geen mist geweest. Zoiets zag je.

Ze hadden hun fietsen bij de opgang van het bollenveld achtergelaten en waren te voet verdergegaan. In april zou het land hier opbloeien in een schitterend lijnenspel waaraan de tulpenjagers zich zouden vergapen, maar nu lag het braak en de bodem onder de bevroren oppervlaktelaag was zacht, waardoor je steeds het gevoel had dat je over een krakend vlies liep waar je elk moment doorheen kon zakken. De stilte was drukkender hier, alsof de mist, na kortstondig aan Luca zijn geheim te hebben onthuld, zich in een kille omhelzing weer om hen heen had gesloten. Aanvankelijk had Emma geklaagd dat ze nog te laat zouden komen als ze te lang zouden treuzelen, maar nu leek ze elke gedachte aan school te zijn vergeten.

‘Ik snap er helemaal niets van,’ zei ze. ‘Het lijkt wel aangespoeld. Maar hoe is het aan déze kant van de duinen terechtgekomen?’

‘Al sla je me dood.’

‘Het lijkt wel op zo’n schip uit *Pirates of the Caribbean...*’

Zelf had Luca zitten denken aan de *Amsterdam*, die in de haven tussen het Scheepvaartmuseum en het NEMO voor anker lag, maar wat Emma zei was een veel treffender beschrijving. De *Amsterdam* was een replica. Dit, dit voelde oud. En op de een of andere manier échter. Hij had geen idee hoe je zo’n schip moest noemen. Een galjoen, een klipper? Hoe dan ook, de lange boegspriet stak als een zwaard boven hen uit in de mist. Drie enorme masten hielden vanaf het omgeslagen dek schuin naar beneden het veld in; de voorste bijna aan hun voeten, de achterste, zeker dertig of veertig meter verderop waar het smalle dek samenkwam in het achterkasteel, niets meer dan een silhouet. De buik had de ronde vorm van een klomp en de naar binnen lopende zijanten wekten de indruk van een enorme massiviteit. De verf was afgebladderd en het blootgelegde houtwerk verweerd en nagenoeg zwart, maar het schip leek te intact om van een wrak te kunnen spreken. Het had geen schipbreuk geleden. Het leek gewoon drooggelopen. Als op het strand. Alleen dan hier, in boer Jansens knollenveld.

Luca schrok van een geluid en keek op. Het geraamde, strakgespannen touwwerk van de masten kraakte zacht. Een van de vuile, gescheurde zeilen klapperde in een zachte windvlaag.

‘Moet je kijken,’ zei Emma. Ze liep op de afgeronde boeg af en hurkte eronder neer. ‘Zie je hoe het in de grond is verzonken? Het moet loodzwaar zijn en de bodem is zacht. Maar zie jij ergens sleepsporen?’

Nee... en dat wás raar. Nergens waren sporen van mensen te zien, of van opleggers, of restanten van een constructieplaats. Het schip lag erbij alsof het hier altijd al had gelegen.

Luca maakte zijn lippen vochtig. ‘Ik heb een keer op tv gezien dat er in Amerika op een ochtend zo’n concertvleugel op een rotspunt in zee was opgedoken. Vlak voor de kust, de golven sloegen er helemaal overheen. En niemand wist hoe die daar terecht was gekomen of wat die daar deed. Bleek het dus een of ander kunstproject te zijn dat ze *viral* wilden laten gaan. Iemand had die piano daar ’s nachts met een helikopter neergezet. En daar zat dan zo’n boodschap achter, weet je wel.’

‘Wat was de boodschap?’

‘Geen idee, het was kunst. Maar dit lijkt net zoiets. Het is aan ons om te raden hoe het hier is terechtgekomen en wat het betekent.’

Maar Emma schudde het hoofd. ‘Dit is geen kunstproject, Luca. Een

piano kun je vanuit de lucht ergens neerzetten. Dit niet.' Ze fronste, en Luca vond dat dat haar mooier maakte dan ooit.

'Misschien heeft een storm het weggeblazen?'

Emma keek hem ongelovig aan. 'Een storm.'

Hij huiverde en dook dieper in zijn parka weg. Het was als grap bedoeld, maar als je er goed over nadacht was het eigenlijk helemaal niet zo grappig. *Er heeft hier een storm gewoed, dacht hij. Ik weet alleen niet wat voor soort storm. Of wat die met zich heeft meegebracht.*

Emma kwam overeind en verdween om de boeg van het schip uit het zicht.

'Emma, wacht!'

Hij holde haar abrupt achterna, maar brak door een dun ijslaagje heen en kil water dat stilstond in een oud tractorspoor drong zijn sneaker binnen. Luca vloekte en trok snel zijn voet terug. Toen hij opkeek zag hij Emma om de hoek van de boeg kijken. Ze had een leren handschoen uitgetrokken en haar blote hand op de buik van het schip gelegd.

'Moet je voelen.'

Hij liep op haar toe, trok een want uit en volgde haar voorbeeld... maar trok toen zijn hand weer terug. De buik was bedekt met zeepokken, mosselen en andere schelpen. Dat maakte het oppervlak gemeen scherp. Diezelfde rondleidster van het Rijksmuseum had verteld over hoe ze ongehoorzame zeelieden vroeger voor straf kielhaalden en Luca had gedacht dat dat, als je tenminste je adem inhield, niet veel voorstelde. Leuk zelfs, als vlotjeveroveren in het zwembad. Nu moest hij die mening herzien: als je hier met een touw onderdoor werd getrokken, bleef er niet veel meer van je over dan bloedige repen vlees.

Voorzichtig stak hij zijn hand weer uit en klopte met zijn knokkels op een stuk waar het hout blootlag. Drie keer – een bezwering.

Drie is een magisch getal, dacht hij. Mensen kloppen automatisch drie keer op deuren, maar weten niet wat ze daarmee wekken aan de andere kant.

Voor de zekerheid klopte hij nog eens, gewoon om het evenwicht te doorbreken. Zijn geklop klonk niet hol of muzikaal, zoals hij eigenlijk had verwacht, maar dof, alsof het schip de geluiden meteen absorbeerde in zijn massieve romp. Het had iets akeligs. Iets *bewusts*, bijna.

'En kijk,' zei Emma. 'Ook geen sporen aan deze kant.'

Ze had gelijk.

Ze begonnen om het schip heen te lopen.

Aan de achterzijde ontdekten ze een enorm, wapenvormig embleem

in verweerde rode tinten. De beeltenis op het houtsnijwerk was moeilijk te onderscheiden, maar de grote letters die eronder stonden gegraveerd waren duidelijk leesbaar: *ORAKEL*.

Ze vervolgden hun ronde, nu met een wijdere cirkel om de masten heen, maar opeens was Luca slecht op zijn gemak. Opnieuw viel het hem op dat hij geen geluiden van landbouwwerktuigen hoorde, maar nu besepte hij dat hij de auto's op de N206 verderop ook niet kon horen. Zelfs niet het ronken van een vrachtwagen, of het gieren van een versnelling van iemand die inhaalde. Er was alleen het onbestendige klapperen van de zeilen in het veld. En er was nog iets. In de duinen had de mist lekker geroken, fris zoals dat hoorde op een wintermorgen, maar hier was dat niet zo. Hier hing een drukkende, zilte lucht, die Luca associeerde met vuilnisbakken op een vismarkt, of wat je rook als je op stormachtige zondagen in de herfst over het strand wandelde. Zijn ouders hadden die nare gewoonte – 'een uitje met het hele gezin', noemden ze dat – en als Luca eraan dacht, dacht hij vooral aan de onstuimige zeewind die onophoudelijk blies en aan het schuim van de golven dat soms als een koude klets in je gezicht sloeg en dat smaakte naar dode dingen, naar kreeften en rottend zeewier en naar wat er achterbleef in de branding als de zee zich terugtrok.

Het schip had die geur met zich meegebracht.

'We moeten dit ergens melden,' zei Emma. 'Wie zou je voor zoiets moeten bellen? De politie?'

'Gevonden voorwerpen,' zei Luca afgemeten en Emma proestte het uit. Haar te horen lachen doorbrak het onaangename gevoel dat uit de mist op hem af was gekomen. Emma leek niet in het geringste uit het veld geslagen door hun vondst – het prikkelde alleen maar haar opwindning, wat Luca op zijn beurt een beetje jaloers maakte. Toegegeven, hij was bang geweest. Een beetje. De mist en het schip hadden iets akeligs. Niet iets wat je liet doorschemeren tegenover het meisje dat je leuk vond.

Met het berekende risico dat ze hem *geeky* zou vinden – al was ze zelf ook een *geek* met de boeken die ze las, en daar was ze trots op – deed hij er een schepje bovenop: 'Misschien is Allemansend wel een plek waar draaikolken op uitkomen. Zoals in die oude zeemansverhalen, waarin hele schepen werden verzwolgen.'

'Joah!' grijnsde Emma. '*Davy Jones' Locker*, waar Johnny Depp helemaal gek is geworden en denkt dat hij zijn schip aan een touw over die vlakke voorttrekt. Dat is zo grappig, heb je die film gezien?'

‘Ja, maar die draaikolken zijn echt, weet je. In de Bermudadriehoek zijn die wel eens gezien. Als je er eenmaal in vastzit kom je er nooit meer uit. Of misschien is het wel...’

... *een spookschip*, had hij willen zeggen, maar hij zweeg. Ze hadden hun ronde om het schip voltooid en het punt aan de voorsteven bereikt waar ze waren begonnen, en nu bleef hij staan.

Op de vooropbouw van het dek, ter hoogte van de boeg, zat een houten luik.

Het stond open.

Emma maakte een gesmoord geluidje en keek hem aan, haar open mond in een ongelovige grijns. ‘Was dat er net ook al?’

‘Misschien had ik niet moeten aankloppen.’ Luca grinnikte nerveus, maar zijn stem sloeg dood in de mist, dus hield hij ermee op.

‘Het móét er wel zijn geweest,’ zei ze, terwijl ze langs hem heen liep. ‘Ik heb er niet op gelet.’

Luca had de indruk dat ze het meer zei om zichzelf te overtuigen dan hem. Een complexe gedachte kwam in hem op, een die hij niet precies onder woorden zou kunnen brengen maar in essentie wel begreep: dat Emma voor zichzelf verantwoordde wat ze eigenlijk niet kon verklaren, en dat hij nog niet de delicate grens tussen kindertijd en volwassenheid was gepasseerd die hem in staat zou stellen zijn zintuigen te verlooche-
nen.

Want ze hadden geen luik gezien. Geen open luik, in elk geval. Dat wist hij zeker.

‘Kom, we gaan kijken,’ zei Emma.

Ze liep naar de rand van het opstaande dek, die zich door de ronding van de romp een meter of anderhalf boven het veld bevond. Er zat een massief houten reling rondom de vooropbouw en als je daarop zou gaan staan, zou je gemakkelijk het luik kunnen bereiken. Natuurlijk wilde hij daar niet kijken, nu niet en nooit niet, maar hij wilde nog minder dat Emma hem een schijterd zou vinden. Dus volgde hij haar.

Emma klom met souplesse op de reling, uitkijkend dat ze niet verstrikt kwam te zitten in het touwwerk. Voetje voor voetje schuifelde ze onder de mast door en tuurde door de opening van het luik naar binnen, haar vingers losjes over de rand gevouwen.

‘Whoa. Je kunt helemaal niks zien daarbinnen.’

Zelfs van onderaf hoorde Luca de doffe galm van haar stem. Hij trok zijn wanten uit en begon zich met tegenzin op de natte, verweerde reling

te hijsen. Hij voelde zich klunzig, helemaal toen Emma achteloos een hand uitstak om hem overeind te siorren. Hij probeerde het eerst zelf, maar pakte haar toen toch beet om zijn evenwicht te bewaren.

‘Dank je,’ mompelde hij, terwijl hij leunend tegen het dek zijn koude, natte handen afklopte. Er zat donker vuil op zijn vingers. Algen misschien. ‘Jij bent nou eenmaal langer dan ik...’

Weer die stralende lach, die warme amandelogen, alsof zijn onbeholpenheid haar volledig ontging. Dat gaf hem het vertrouwen een stukje haar kant op te schuifelen en te kijken wat er aan de andere kant van het luik te zien was.

Luca had wel eens horen zeggen dat het in deze wereld nergens echt aardedonker is, behalve ondergronds, maar in de romp van de *Orakel* was het aardedonker. Niets bewoog daarbinnen. Van de *Amsterdam* wist hij dat het binnenste van dit soort schepen bestond uit lage ruimtes verspreid over meerdere verdiepingen waar een hedendaagse volwassen man vaak zou moeten bukken, maar er waren geen contouren te zien van wat dan ook. Het was alleen maar zwart.

‘Hallo?’ riep Emma.

Geen antwoord, geen echo. Alleen die doffe galm. Luca zag de wolkjes van haar adem naar binnen drijven en verdwijnen.

De geur van oud hout was hier overweldigend. Maar daarachter was ook die kwalijke, zilte lucht zwaarder aanwezig dan rondom het schip, en hij wilde er net wat over zeggen toen Emma zich met twee handen afzette op de rand van de opening en één been naar binnen zwaaide.

‘Emma, wat doe je...’

‘Kijkje nemen natuurlijk. Ben jij niet nieuwsgierig?’

Verbijsterd zag hij hoe ze in een elegante beweging haar andere been over de rand trok en zich aan de andere kant liet zakken. Haar voeten moesten in het donker iets van ondergrond hebben gevonden, want Luca meende een doffe *kloenk* te horen, en nu leunde ze van binnenuit naar buiten, in een exact spiegelbeeld van hoe ze nog geen tien tellen eerder had gestaan.

‘Emma, ik weet niet of het zo’n goed idee is.’

‘O kom op, je durft toch wel?’ Ze lachte. ‘Ons geheimpje.’

Dat deed het hem en hij maakte al aanstalten om haar te volgen, maar toen had Emma zich in het ruim teruggetrokken en de rand van de doorgang losgelaten.

En hij zag haar uitdrukking veranderen.

In de mist, uit de richting van het achterkasteel, begon een bel te luiden. Luca had nog nooit van zijn leven een scheepsbel gehoord, maar toen hij het hoorde wist hij precies wat het was.

‘Wacht, kom terug!’ riep hij, plotseling fel gealarmeerd. ‘Emma, kom daaruit!’

Later zou Luca tegen zijn ondervragers vertellen dat hij er bijna zeker van was dat ze hem toen al niet meer had kunnen horen, en de scheepsbel evenmin. Emma stond maar decimeters van hem af, maar er was een volslagen wezenloze blik over haar gezicht gekomen. Witte adem viel uit haar half open mond, terwijl ze langs hem heen keek. Dóór hem heen keek.

Die blik, die mond: ze zouden hem altijd blijven achtervolgen.

‘Wacht,’ mompelde ze. ‘Volgens mij is er hier ergens...’

Ze draaide zich om en verdween in het donker.

‘Emma, kom terug!’

Zijn lippen trilden. Zijn blik was vastgepind op het gat. Ook al zag hij haar niet meer, hij hóorde haar wel. Verderop, links van de doorgang, dat doffe gebonk van voorzichtige voetstappen op hout. Ze leken zich van hem te verwijderen. Waarom ging ze die kant op? Gestommel, alsof ze ergens tegenaan botste, een gesmoorde vloek. Toen: ‘Je ziet hier geen fuck.’

‘Emma?’

Niets. Luca luisterde gespannen. Toen haar stem weer klonk, kwam het van verder weg. Van dieper in het schip. ‘Luca? Hé Luca, roep eens. Ik kan de uitgang niet vinden.’

‘Hier!’ schreeuwde hij. ‘Hier ben ik! Volg mijn stem dan!’ Even meende hij beweging te zien, maar dat kon verbeelding zijn geweest. Waarom kwam ze er niet uit? Hij probeerde te slikken maar kon geen speeksel langs de prop in zijn keel krijgen. Zijlings keek hij om. De zeilen lagen stil in het veld. Het geraamde touwwerk spande zich als een vangnet onder hem. Verderop het achterkasteel, grotendeels onzichtbaar in de mist. De scheepsbel bleef onafgebroken en spookachtig luiden.

Een spookschip, dacht hij weer, maar hij dwong die gedachte met geweld uit zijn hoofd.

‘Emma, hoor je me?’ Hij sloeg een paar keer hard op het dek. ‘Emma!’

Toen hij haar weer hoorde, kwam het van een heel eind naar links en dat was feitelijk onmogelijk, omdat de vooropbouw links van hem doodliep in de boeg. Hij kon horen hoe Emma zich voortbewoog door het donker op een plek die búiten het schip moest liggen, nog steeds op

zoek naar de uitgang. Dat veroorzaakte een misselijkmakend gevoel van desoriëntatie. Zijn voeten begonnen weg te glijden op de reling. Luca greep zich vast aan de rand van het luik. Zijn knieën beefden, zijn jeans was doorweekt van het leunen tegen het dek.

Hij hoorde haar nog één keer, van heel ver weg en wat ze zei maakte hem door en door koud.

Ze zei: ‘Wacht, is hier nog iemand?’ Voor het eerst lag er een duidelijke zweem van ongerustheid in haar stem. ‘Luca, ben jij dat?’

Daarna was het stil.

En bleef het stil.

‘Emma!’

De bel hield op met luiden.

En achter hem hoorde hij een stem: ‘Jézus kerrrr... istus! Wat hebben we hier?’

4

‘Begreep u wat de jongen u probeerde te vertellen?’ vroeg Glennis. ‘Dat moet nogal een verhaal zijn geweest.’

‘Ik kon er geen touw aan vastknopen,’ zei Wim Hopman en hij haalde zijn schouders op. ‘Maar toen zag ik die schuit daar liggen. Toen lette ik al niet meer op wat-ie zei.’

Van Driel knikte. ‘Wanneer was u daarvóór voor het laatst op die plek geweest?’

‘Gisteravond.’

‘Hoe laat?’

‘Moet zo rond negenen zijn geweest, toen ik Boef uitliet.’

‘En toen lag het schip er nog niet?’

‘U denkt dat ik niet aan de bel zou hebben getrokken als ik een gestrand VOC-schip op mijn land zou aantreffen?’

‘Het was donker. Misschien zag u het niet goed.’

Wim snoof. ‘Niet zo donker dat je de velden niet kon zien. De kassen zorgen voor zo veel lichtvervuiling dat de wolken daar ’s avonds altijd oranje zijn.’

‘En u?’

Ineke schudde haar hoofd. ‘Ik ben gisteravond niet buiten geweest. Ik

wist pas dat er iets mis was toen Wim me vanochtend van op het land belde.’

‘Uw zoons zijn volwassen en uitwonend, niet?’ Dat was Glennis weer.

Ineens was Wim gealarmeerd en onder de tafel voelde hij Inekes hand verstijven. De *kinderen* waren ter sprake gekomen; niet hun jongens. Daar was hij zeker van – en hun leeftijd was al helemaal niet genoemd. ‘Hoe weet ú dat?’

‘Professionele intuïtie.’ Glennis lachte een hele rij hagelwitte tanden bloot. Wim moest ineens denken aan de grijns van een haai.

‘En geen van u heeft vannacht iets vreemds gezien,’ zei Van Driel. ‘Niets gehoord wat anders was dan anders.’

‘Moet je luisteren. Ons huis staat pal op Allemansend. Dat schip ligt hemelsbreed nog geen tweehonderd meter van ons slaapkamerraam af en de opgang van dat veld grenst nota bene aan onze tuin. Als ze daar vannacht met groot materieel in de weer zouden zijn geweest, dan hadden we dat gehoord. Maar dat hebben jullie natuurlijk allang gezien.’

‘Waarom zegt u dat?’

Er lag duidelijke minachting in Van Driels opgetrokken wenkbrauw en meer dan alles wekte dat Wim Hopmans irritatie. ‘U vraagt ons of we iets hebben gehoord dat kan verklaren hoe een schip van wat is het, tachtig ton, op mijn land terecht is gekomen. Maar dat hebben we niet. Er is niemand op mijn land geweest, want dat zou sporen hebben nagelaten en die zijn er niet. In feite zijn jullie net zo met stomheid geslagen als ik. Want er is geen verklaring, of het schip moet letterlijk uit de lucht zijn komen vallen. Heb ik gelijk of niet?’

‘Meneer Hopman –’

‘Maar ik heb ook rechten. Ik kan mijn hele oogst op mijn buik schrijven met die kermis die jullie daar hebben georganiseerd, dus beantwoord nu maar eens mijn vragen. Wie zijn jullie eigenlijk precies?’

‘Wij vergaren inlichtingen voor Defensie,’ zei Glennis. ‘En maakt u zich over uw financiën geen zorgen. We hebben calamiteitenfondsen die dat dekken.’

Waren ze van de AIVD? Nee, die zaten in Zoetermeer. Zij waren naar een laag, onopvallend gebouw in Den Haag gereden, hoewel dat niets uitsloot. Pas op het laatst, toen ze de ondergrondse parkeergarage in reden, waren er slagbomen geweest, maar Wim had geen borden of opschriften gezien. Als Defensie op de zaak zat... waar waren ze dan in vredesnaam in verzeild geraakt?

‘Ik wil een advocaat.’

‘Dat is niet nodig, want u staat niet onder arrest.’

‘Dan willen mijn vrouw en ik nu weg. Ik wil terug naar huis en zien wat er op mijn land gaande is.’

‘Wij zullen u terugbrengen zodra –’

‘Nú, graag.’

Er hing een geladen spanning in het vertrek waarin niemand echt de eerste leek te willen zijn die sprak. Het was Ineke die het moment doorbrak: ‘Wim, werk nu gewoon maar met ze mee, des te eerder is dit achter de rug.’

‘Dat zijn wijze woorden, mevrouw Hopman,’ merkte Van Driel op.

‘Dan wil ik mijn telefoon. Ik wil mijn zoon bellen.’

‘Dat zal helaas nog niet gaan.’

‘Als ik niet onder arrest sta heeft u geen recht om –’

‘Luister even heel erg goed.’ Van Driel was zo snel naar voren geschooten dat de tafel wankelde onder zijn gewicht en Wim en Ineke voor hem terugdeinsden. ‘U bent níét onze gast. U bent hier om de nationale veiligheid te dienen. Hou op met vragen stellen en beantwoord de onze. En hou op met mijn geduld op de proef stellen. Ben ik duidelijk?’

Met grote, verbijsterde ogen staaarde hij naar de man. Voor het eerst begon Wim Hopman in twijfel te trekken of ze die dag nog wel naar huis zouden worden gebracht. Ze waren niet als zodanig gearresteerd, maar ze waren ook niet geheel vrijwillig meegegaan, of wel? Toen die vent vanmorgen had geverifieerd dat hij de landeigenaar was, was hem en Ineke simpelweg verzocht in het busje te stappen. De hoeveelheid politie op hun land was te imponerend geweest. Ze hadden protocol gevolgd – of wat ze dáchten dat protocol was geweest.

‘Luister,’ zei Glennis. Ze raakte Van Driel even aan bij zijn riem, waardoor hij zich terugtrok. Wim moest denken aan een Rottweiler en zijn baasje. ‘We willen net zo graag als u begrijpen wat er aan de hand is. En we willen niets liever dan die mensen terugvinden. Helpt u ons alstublieft daarbij door onze vragen te beantwoorden.’

Hij wisselde een blik met Ineke, die nerveus knikte. Hij mompelde wat, wat in Wims wereld zo iets was als toegeven, en maakte een handgebaar dat ze door konden gaan.

‘Wanneer begreep u dat er echt iets mis was?’

‘Toen dat team van de politie kwam. Het éérste team, bedoel ik.’ Hij kon het niet nalaten daar een sneer in te laten doorklinken.

‘Wat gebeurde er toen?’

‘Het kwam door dat jong. Een van de omstanders had zich over hem ontfermd, want hij zat onafgebroken te snikken. Maar toen de politie verscheen begon-ie te gillen. Echt te gillen, hij draaide helemaal door.’

‘Wat zei hij?’

‘Dat was moeilijk te verstaan. Pas later drong het tot me door dat hij niet alleen maar had gegild, maar dat hij woorden riep. Dat lui, dat lui, dit en dat. En één ding hoorde ik toen heel duidelijk, want dat gilde hij steeds weer opnieuw. “Ga niet naar binnen!”’

‘U had op dat moment nog niemand naar binnen zien gaan?’

‘Nee.’

Dat was daarna gekomen. Wim had er genoeg naar binnen zien gaan. Hij had er alleen niemand meer naar buiten zien komen.

‘En wat dacht u toen?’

‘Dat ze naar dat jong hadden moeten luisteren.’

5

Luca Wolf verstarde bij het horen van de plotselinge stem en viel bijna van de reling, maar toen hij omkeek laaide er een felle hoop in hem op. Het waren Ibi Alaoui en Casper Molhuizen, twee jongens uit de vierde. Ze woonden in het dorp en ze kenden elkaar van de zaterdagwedstrijden bij Quick Boys en van voetballen op het strand in de zomer, en als je van voetbal hield dan deed het leeftijdverschil er niet toe.

En nú deed het er al helemaal niet toe.

‘Help!’ Luca sprong van de reling af, struikelde over hangend touw-
werk en holde over de brakke grond naar ze toe. ‘Emma is daarbinnen.
Emma is daarbinnen en ze komt er niet meer uit!’

‘Emma Reich?’ vroeg Ibi, en ja duh, alsof er nog andere Emma’s wa-
ren waarmee Luca recentelijk in het dorp was gesignaleerd. Ze waren
blijven staan en keken met open mond langs hem heen naar het schip.

‘Ja, Emma Reich. Ze is door het lui, naar binnen gegaan. Volgens mij
is ze verdwaald of zo, ik kon haar niet meer zien!’

‘Wowowowow, rustig aan effe, kleine,’ zei Casper. ‘Waar hebben jullie
die schuit vandaan getoverd?’

‘Weet ik veel. Die lag er gewoon. Maar Emma –’

‘Dat is wel echt vage shit, man.’ De uitdrukking op Caspers gezicht kenmerkte zich vooral door geamuseerd ongeloof en het soort misplaatste bravoure waar jongens van zijn leeftijd patent op hebben. Hij hief zijn telefoon en schoot een foto. ‘En Emma zit daarbinnen? Waarom ben je haar niet achterna gegaan?’

‘Omdat ik...’

Hij wist niet wat hij moest zeggen en Casper grijnsde. ‘Je durfde niet?’

Hij kreeg een boei. Natuurlijk had hij Emma moeten terughalen; als ze daarbinnen echt was verdwaald dan was dit zijn kans geweest om haar te laten zien dat hij niet alleen dapper was, maar dat hij van haar hield... maar hij had inderdaad niet gedurfd. Er was iets mis geweest. Emma’s laatste blik wilde hem niet loslaten. Die wezenloze ogen. Die hangende mond.

‘Ik heb mijn lenzen niet in,’ zei hij. ‘Het is fucking donker daarbinnen. Ik was bang dat ik gelijk op m’n bek zou gaan.’

‘Emma is echt wel een hotte chick,’ merkte Ibi op en iets duisters gleed over Luca heen. ‘Laten we gaan kijken, man.’

De jongens liepen aan weerszijden langs hem heen en lieten hun rugzakken van hun schouders glijden, voor ze op de donkere reling van de vooropbouw klommen. Het was die laatste opmerking waardoor Luca, die nooit contactlenzen had gedragen, ze niet waarschuwde. In plaats daarvan haalde hij zijn telefoon tevoorschijn en belde Emma. Hij kreeg geen verbinding. Hij ging niet eens over. Hij kreeg zelfs niet haar voice-mail. Alleen een computerstem die vertelde dat het nummer niet in gebruik was.

Hij probeerde het nog eens. Hetzelfde. Er prikkelde iets achter zijn voorhoofd.

Casper had zich in de opening op het dek naar voren gebogen en riep: ‘Yow, Emma?’ En daarna, mompelend: ‘Fucking donker hier, dat kun je wel zeggen.’

‘Kun je haar zien?’ vroeg Luca tegen beter weten in.

‘Je moeder, die zie ik.’ Casper maakte een obscene heupbeweging, waardoor Ibi het uitschaterde.

Ze klommen achter elkaar naar binnen, Casper voorop, en zodra Casper door het gat was verdwenen begon de bel te luiden. Tot op dat moment had Luca zich er niet slecht over gevoeld dat hij de twee jongens in feite met een smoes het schip in had gestuurd, want natuurlijk was het niet écht gevaarlijk om naar binnen te gaan. Emma moest daar

gewoon nog ergens in een van die lage onderruimen rond dwalen, haar leren handschoenen op de tast voor zich uitgestoken om in het donker niet tegen obstakels

(Wacht, is er nog iemand? Luca, ben jij dat?)

op te lopen. Natuúrlijk moest ze daar zijn, waar was ze anders? Maar toen begon die scheepsbel weer te luiden en plotseling werd hij écht bang.

‘Ibi!’

Een bleek gezicht draaide zich vanuit het luik naar hem om, misschien omdat Ibi iets in zijn stem had gehoord, of misschien omdat hij zélf iets had gevoeld wat hem niet aanstond. Maar toen hadden zijn voeten blijkbaar ondergrond gevonden en liet hij de rand van de opening los. Zijn handen waren het laatste wat Luca van hem zag.

Maar hij hoorde ze nog wel.

Hij hoorde hun voetstappen. Twee paar, die zich van elkaar verwijderden.

‘Yow, Casper, waar ben je,’ hoorde hij Ibi roepen, gedempt en een eind naar rechts. Daarna scherper: ‘Casper?’

Het was niet goed te verstaan, want het klonk van ver weg en op de een of andere manier díeper in het schip, maar Casper zei iets. Het enige woord dat Luca luid en duidelijk kon onderscheiden was: ‘*echokamer*’. Daarop volgde een vrolijk gejoel, even stilte alsof er werd geluisterd, waarna het gejoel zich weer herhaalde. Maar al die tijd waren er helemaal geen echo’s te horen geweest.

Daarna spraken Ibi en Casper door elkaar heen – niet tegen elkaar, zo veel was duidelijk – en daardoor kon Luca niet verstaan wat ze zeiden.

Er volgde stilte. Luca wist niet wat hij moest doen. Hij stond verstijfd, staarde naar het schip, naar het luik. Toen hij weer een stem hoorde was het Casper en ditmaal klonk hij heel dichtbij, pal aan de andere kant van het luik. ‘Ibi, dit is niet dope, man. Laat effe weten waar je bent!’

‘Casper!’ schreeuwde Luca. ‘Casper, hier, kom eruit!’

Er groeide iets in zijn borst, iets drukkends, iets wat opzwol als een ballon en zijn luchtpijp dichtdrukte. Zijn handen trokken samen. Hij kon niet naar binnen kijken vanuit zijn positie onder de vooropbouw, maar Casper moest daar vlakbij zijn. Pal achter het luik. Als hij op de reling zou klimmen, zou Luca hem kunnen zien. Maar hij kon niet op de reling klimmen. Want wat als hij hem daar níét zou zien? Wat als hij naar binnen zou kijken en er zou alleen duisternis zijn?

Het kraken van een gespannen touw. Het onrustige klapperen van het zeil in het veld. Het onafgebroken luiden van de bel. Alles leek te leven.

‘Casper!’

‘... beetje zeeziek geloof ik,’ mompelde een stem, nu weer veel verder naar links en hoe was dat mogelijk, hoe was het mogelijk dat Casper zich in zo’n korte tijd zo ver had weten te verplaatsen? En bovendien, wás dat wel Casper? De stem had vreemd geklonken, helemaal niet als Casper, al móést het hem wel zijn geweest, want daarna hoorde hij hem zeggen: ‘Ibi is naar de kabeljauwkelder...’

Dat was het laatste wat hij van hen hoorde. De scheepsbel bleef nog een poos luiden en viel toen stil. Wat er ook was gebeurd, het was nu voltooid, en die gedachte nestelde zich in Luca’s brein als een woekerende schimmel, greep om zich heen en bracht de paniek met zich mee. Hij gilte hun namen, en toen er geen antwoord kwam bleef hij Emma maar bellen, en toen hij geen verbinding bleef krijgen liep hij jammerend en als een kip zonder kop heen en weer, terug naar de weg om hulp te halen, maar als het schip dan leek te verdwijnen in de mist holde hij toch weer terug, want hij kon het zich niet permitteren het uit het oog te verliezen, niet met Emma daar nog steeds binnen.

Emma is daar niet meer. De bel is gestopt en Emma is daar niet meer. De bel is gestopt en...

Ten slotte deed Luca wat ieder kind deed als het diep in de problemen zat: hij belde zijn vader.

6

Het was een onsamenvattend verhaal dat Alexander Wolf Luca die ochtend aan de telefoon hoorde vertellen, maar hij kende zijn zoon goed genoeg om te weten dat de toon waarop hij het vertelde erop wees dat het serieus was. Misschien zelfs ernstig. En twee dingen had hij uit zijn relaas kunnen destilleren: dat Luca zich ergens in de bollenvelden vlak voor Noordwijk bevond en dat Emma was verdwenen. En dat wees zeer zeker op iets ernstigs. En zo kwam het dat precies dertien minuten later niet alleen Alexander Wolf – met petje op, omdat hij zijn haar nog niet had gedaan – maar ook Martien Reich, de vader van Emma, uit de Nissan Qashqai sprong, die met rokende banden tot stilstand was gekomen

op de plek waar ze de vier fietsen in de berm van Allemansend hadden zien liggen.

Pas toen ze door het veld holden, ieder de naam van hun eigen kind roepend, en het schip voor zich in de mist zagen opdoemen zoals hun kinderen even tevoren, begonnen voor Alexander de woorden van zijn zoon betekenis te krijgen. Tijd om erbij stil te staan kreeg hij niet, want toen vonden ze Luca, die zich direct vastklampte aan zijn vader en niet meer losliet.

‘Is Emma daar?’ vroeg Martien dwingend. ‘Is Emma daar naar binnen gegaan?’

‘Ja, maar u kunt daar niet naar binnen, ze is niet teruggekomen, niemand is teruggekomen, Casper en Ibi waren er ook en –’

Maar het had al geen nut meer, want zonder ooit echt te hebben ingehouden was Martien Reich hen voorbij gehold, de naam van zijn dochter roepend. Hij klom op de vooropbouw – het was een beetje gek een man van zijn leeftijd in zijn nette kleding dat te zien doen – en verdween zonder om te kijken door het luik.

Hij kwam niet meer terug.

Ze hoorden hem wel gillen, drie keer kort achter elkaar. Ze hoorden ook de bel luiden. Alexander Wolf, die te veel verwarrende informatie tegelijk kreeg te verwerken en daar zoals veel mensen niet goed voor uitgerust was, hield de kreten voor een roep om hém en volgde zijn eerste impuls: te hulp schieten. Zodra hij zijn zoon had losgelaten en naar het schip rende, begon echter ook Luca te gillen en in zijn kreten hoorde Alexander wel degelijk regelrechte paniek. Dat alarmeerde hem, maar niet genoeg om niet aan zijn burgerplicht te voldoen. Hij was zich al op het houtwerk aan het hijsen – zo vader, zo zoon; beiden hadden er zichtbaar meer moeite mee dan de leden van de familie Reich – toen Luca hem bij zijn broekspijp greep en hem naar beneden trok.

Hij schaafde zijn scheenbeen, kwam pijnlijk op zijn enkel terecht en krabbelde overeind. Luca hupte voor hem op en neer, hij probeerde hem daar weg te trekken, hij klauwde zich vast aan zijn jas en nog steeds jammerde hij, maar toen gaf Alexander hem met vlakke hand een klap op zijn wang en dat maakte dat hij op slag stilviel.

‘Luca,’ zei hij en hij nam zijn zoons gezicht stevig tussen beide handen. De jongen staarde hem in verwarring aan. ‘Je moet kalmeren. Wat er ook is gebeurd, het komt goed. Maar Martien is daarbinnen en misschien heeft hij hulp nodig. Ik ga kijken, bel jij ondertussen –’

‘Nee-nee-nee-nee...’ Tranen stroomden over Luca’s wangen, maar Alexander verstevigde zijn greep.

‘Kalm, Luca. Ik ga alleen kijken. Misschien zitten ze vast, of zijn ze gevallen. Bel jij ondertussen 112 en vraag naar de politie.’ Zijn ogen gleden een ogenblik over het schip – wat dééd dat hier trouwens, en waarom luidde die bel zo, dat was net toch nog niet geweest? – en voegde eraan toe: ‘En vraag ook maar naar de brandweer.’

‘Maar pap, je begrijpt het niet! Als je daar naar binnen gaat kom je er niet meer uit...’

Alexander Wolf staarde zijn zoon een paar tellen aan en rukte zich toen los uit diens greep. Het viel hem moeilijk te verwijten dat hij zich enkel bezighield met aardse logica voor wat hij met eigen ogen had gezien – Martien Reich was naar binnen gegaan, dus hij wás daar binnen – en het viel Luca moeilijk te verwijten dat hij zich in zijn staat van ontredding niet beter wist uit te drukken. Terwijl Luca achter hem weer was gaan jammeren, was Alexander op de reling geklommen en scheen met zijn mobieltje naar binnen. ‘Martien! Emma! Hebben jullie hulp nodig?’

Hij zag daar niets. Het scenario dat ze waren gevallen leek hem door het donker steeds aannemelijker, en hij, met het licht van zijn mobieltje, zou beter kunnen zien waar hij liep. Maar het zou nog beter zijn geweest als hij meer hulpmiddelen had gehad, dus toen hij aanstalten maakte zich door de doorgang te wurmen en Luca ineens naast hem op de reling stond, ‘Wacht, wacht, wacht...’ jammerde en naarstig een van de trossen manillatouw die aan het balkwerk rondom de mast hingen begon los te knopen, bedacht hij dat dat niet eens zo’n gek idee was. De katrol waar het touw doorheen liep kwam door de zwaartekracht slap te hangen en viel met een doffe bons neer toen Luca de hele tros had losgetrokken. Alexander wilde het uiteinde al van hem overnemen, maar in plaats daarvan bond Luca het strak om zijn middel. Hij legde er twee knopen in en wierp de rest van het touw op het veld.

‘Zo kun je de weg terugvinden, als je verdwaalt,’ zei hij met een klein, betraand stemmetje en de doodsangst die Alexander op dat moment in zijn zoons ogen zag, deed hem bijna besluiten niet te gaan en samen met Luca te wachten tot de brandweer zou arriveren. Maar die was nog niet eens gebeld en daarbinnen was zijn hulp nodig.

‘Aye-aye, kapitein,’ zei Alexander en hij tikte zijn zoon in een liefdevol gebaar tegen het voorhoofd.

Luca sprong huilend van de reling af en klemde het touw met beide handen stevig vast.

Toen zijn vader door het gat krom en verdween, begon de tros zich af te rollen en gleed het touw langzaam door zijn handen.

Het blééf door zijn handen glijden.

Soms hield het even op. Soms waren er kleine rukjes. Soms trok Luca aan het touw en dan voelde hij weerstand. Dan gleed het weer verder.

Tijd verstreek. Toen hield het helemaal op. En daarmee viel ook de bel stil.

Luca stond daar, alleen in de mist, het touw in zijn handen. Hij durfde er niet aan te trekken. De enige gedachte die door zijn hoofd spookte was: *Waar gaan mensen heen als het schip ze laat verdwijnen?*

En vlak voordat zijn laatste, samenhangende gedachten naar de achtergrond zouden worden gedrukt door hysterie, die barmhartige, milde vorm van gekte die hem althans een tijdje zou afsluiten voor de implicaties van alles wat er om hem heen gebeurde, zag hij een beeld voor zich: een kolossaal zeilschip dat over woelige golven stuiterde, een sterrenloze nacht, een koude mist. Schuim dat hoog opspatte tegen de letters *ORAKEL* op het wapen. Zijn vader, Emma, háár vader, Casper en Ibi op het middendek en een voor een sloegen ze overboord, Emma en zijn vader als laatst en toen zij ging wapperde de punt van haar beige jas, toen hij ging zag Luca in een flits zijn gezicht, dat paars was. Doodspatronen tekenden zich vanuit zijn hals af en verzegelden zijn lippen voor hij in de golven sloeg en zonk, die lange, eenzame weg naar beneden, naar het donkere diep...

Klik – daar was de hysterie. Hand over hand begon Luca aan het touw te rukken. De weerstand was weg en hij kon het zonder moeite binnenhalen. Het laatste stuk ging vanzelf: door de zwaartekracht kwam het uiteinde uit het gat. Het gleed over de reling en viel met een plof aan zijn voeten.

De lus, ter grootte van zijn vaders middel, zat er nog aan. Luca's twee knopen zaten er nog in.

Maar van zijn vader ontbrak elk spoor.

Tegen de tijd dat de politie arriveerde was de mist minder dicht aan het worden en had er zich een handjevol omstanders verzameld. Sommigen maakten foto's en plaatsten ze op social media. Een ander was aan het bellen. Iemand tweette Omroep West. En kweker Wim Hopman probeerde iedereen tevergeefs op afstand te dirigeren. Als het even kon van zijn land af.

De politie – het éérste team van de politie, zoals Wim later zou zeggen – kwam twee man sterk. Zij waren nummer zes en zeven die verdwenen.

Nummer acht was Bart Dijkstra, de exploitant van de nabijgelegen tennishal, die omdat de wagens van Alexander Wolf en Hopman de weg blokkeerden er niet langs kon, en samen met zijn vriendin Isa Stam was gaan kijken wat er loos was. Toen de agenten na enkele minuten nog niet waren teruggekeerd spoorde Isa hem aan om te gaan kijken of ze hulp nodig hadden. Hij klom op de vooropbouw en tuurde naar binnen, en dat was het moment dat Wim Hopman hem in het oog kreeg. Hij holde op hem af, bleef staan tussen de kluwen manillatouw en zei: 'Misschien kun je dat beter niet doen, Bart. Volgens mij is het niet helemaal pluis, daarbinnen.'

Dijkstra – sportief type, ouder dan dertig was hij niet – haalde zijn schouders op en zei: 'Er zijn daar mensen. Mijn moeder heeft me geleerd dat ik het dan maar beter wél kan doen.'

En daarmee verdween ook hij.

Wim ging niet naar binnen. Het was de bel die hem ervan weerhield. De bel die veertig jaar geleden aan de gevel had gehangen, die zijn vader had geluid als hij de knechten had binnengeropen en zijn moeder voor het eten. Hij luidde weer. En daarom liep Wim in plaats van de tennis-trainer achterna te gaan langs de dekrand van het schip, bukkend onder de vele gespannen touwen door, om te zien waar het vandaan kwam.

Hij zou niets vinden. Wim Hopman speurde het hele achterkasteel af, maar nergens zag hij een scheepsbel. Steeds als hij meende de plek te onderscheiden van waar het geluid vandaan kwam – de hoofdmast, de massieve balk boven de deur naar het kapiteinsvertrek – leek het zich te hebben verplaatst. Het was desoriënterend. En terwijl achter hem Isa Barts naam begon te roepen, en daarna te gillen, was Wim de tweede bij wie die ochtend de term *spookschip* in zijn gedachten opdoemde.

Het tweede team van de politie – ditmaal kwamen ze met drie wagens en acht manschappen – was gewapend. Ze dwongen de omstanders op afstand, waarbij Wim gretig hielp, en dwongen daarna Wim op afstand, waarbij hij hevig protesteerde. Met lood in de schoenen moest hij toezien hoe de eerste drie, ondanks zijn waarschuwingen, achter elkaar en met getrokken dienstpistolen door het open luik het schip binnengingen. Niemand zou te weten komen of hun wapens enig effect hadden gehad op wat daarbinnen was, want ze keerden eenvoudig niet terug om het te kunnen vertellen.

De vierde in de rij heette Yvonne Schrootman en zij aarzelde. Yvonne had iets gezien, zou ze later vertellen, iets in de blik van haar voorganger, waardoor ze had ingehouden. Haar paniek, haar armzwaaien, haar *autoriteit* zou ervoor zorgen dat er voorlopig een stop kwam op de stoet mensen die die ochtend in het schip verdween.

Niet lang daarna zou de mist optrekken, waardoor de bewoners van de eerste huizenrij in Noordwijk enkele honderden meters verderop het zicht zou worden geboden op de *Orakel*, die daar die winterochtend zo merkwaardig in het veld tegen de duinen lag. Niet lang daarna zouden de journalisten komen. En niet lang daarna zouden de anonieme busjes komen, en die zouden blijven komen, en Wim Hopman zou met groeiende zorg constateren dat het handjevol getuigen dat aanwezig was geweest in die busjes werd afgevoerd, en daarna zouden hij en zijn vrouw zelf worden afgevoerd.

Maar voor het zover was, was er eerst nog het hulpgeroep.

Het luiden van de bel.

Yvonne Schrootman, die schreeuwde: ‘Jongens! Waar zijn jullie?’

En Luca Wolf, die lijkleek en alleen in het veld stond en voor een kort moment opschrok uit de shocktoestand waar hij de rest van die dag niet meer volledig uit zou ontwaken, staarde blind in de mist en dacht: *In de kabeljauwkelder.*

Om tien voor zeven diezelfde avond, terwijl zestien kilometer noordelijker inmiddels een enorme festivaltent vol lichtbakken rondom de gestrande *Orakel* was opgetrokken, stopte een obsidiaanzwarte Mercedes Coupé voor het Juliana Arcades Wooncomplex in Scheveningen. De vrouw in wollen mantel die aan de passagierskant uitstapte keek niet om toen ze het trottoir overstak en wachtte niet op de breedgeschouderde man die van de achterbank sprong, en die een tandje moest bijzetten om haar bij te houden. Hij – kale knikker, strak in pak – mocht dan twee koppen groter zijn en twintig jaar jonger, zij was onmiskenbaar de verschijning die alle aandacht naar zich toe zou trekken, in wiens gezelschap ze ook was. En niet omdat ze zo'n prettige verschijning was. Eén blik in haar kille, zee grijze ogen en je wist dat haar komst alle zuurstof uit een ruimte zou zuigen. Daarna zou de temperatuur een graad of drie dalen – en dat was nog maar de inleiding van haar resumé.

Zonder een woord te wisselen gingen ze de lobby binnen en liepen naar de lift. Niet de lift voor algemeen gebruik, maar de lift pal tegenover de marmeren balie, die je alleen naar de bovenste verdieping bracht. De lift met de rode looper ervoor die het klakken van haar hakken dempte. De huismeester achter de balie staarde verbluft naar de bezoekers en wilde zijn mond opendoen, maar bedacht zich. Daar deed hij waarschijnlijk wijs aan.

De breedgeschouderde man wuifde een pasje dat alleen de vier bewoners van de *executive floor* behoorden te hebben voor de sensor en de deuren gleden open.

‘Welkom thuis, meneer Al-Nawiri,’ zei een prettige vrouwenstem.

Geen van hen zag er Arabisch uit, maar toch stapten ze naar binnen. Achter hen gleden de deuren dicht. De lift ging naar boven.

Met een al even prettige *dong* bereikte de lift de bovenverdieping. De vrouw in de wollen mantel en de geüniformeerde man liepen een sfeervol verlichte gang in die met draperieën, waterornamenten en plantenbakken de klinische perfectie had van een luxeretreat op een Instagramfoto. De ogen van het camerasysteem zag je alleen als je wist dat ze er waren. Ze passeerden drie deuren op geruime afstand van elkaar en bleven voor de vierde staan. Er was geen naambordje. Alleen een nummer: 1404.

Met een lange, magere vinger drukte de vrouw de bel in.

De man die zonder de ketting los te maken opendeed was misschien zelf ooit een imposante verschijning geweest, maar had betere dagen gekend. Hij was ongeschoren, droeg een grijze badjas en een bril met hoornen montuur. Plukkerig grijs haar omringde een verder kale schedel. Om hem heen hing een duidelijke walm van rokerige whisky. Glenfiddich, misschien. De vrouw in de wollen mantel vertrok haar gezicht en kneep haar lippen tot een streep.

‘Ja?’

‘U drinkt.’

De man staarde haar aan. ‘O, ik wist niet dat de Grote Interventie vandaag zou komen. Sorry, maar wíé bent u?’ Hij tuurde langs haar heen. ‘En wie heeft u toegang verleend tot deze verdieping?’

Jammer. *Als hij één ding sterker koestert dan zijn cynisme jegens de wereld en alles wat daarin leeft*, had zijn dossier gewaarschuwd, *dan is het zijn onverholen minachting voor autoriteit*. Heel jammer. Acht jaar met geheel verzorgd pensioen en dit was er van hem geworden. Maar zijn reputatie was leidend en daarom stak de vrouw in de wollen mantel gedecideerd haar hand uit.

‘Eleanor Delveaux, algemene inlichtingen, pakket NOVEMBER-6. Ik heb het een en ander met u te bespreken en ik stel voor dat we dat binnen doen.’ Haar ogen zakten afkeurend naar zijn kamerjas en de blote, harige kuiten eronder. Ze staken in konijnensloffes. ‘Ik hoop niet dat ik u op een ongelukkig moment tref.’

De man in de kier van de deur keek naar haar hand alsof hij overwoog of hij kon weigeren die te schudden, maar zag dat Eleanor Delveaux niet een vrouw was die weigering zou accepteren. Daar deed hij wijs aan. Haar handdruk was ferm en pijnlijk en hij maakte er een hele vertoning van om te wapperen en zijn pols beet te grijpen zodra ze had losgelaten. Maar ze had het zenuwtrekje bij zijn rechterooghoek gezien en dat was goed. Heel goed.

‘Normaal sprak ik altijd met Veldheimer of Cox. Waar zijn Veldheimer of Cox?’

‘Gepensioneerd en dood. Ik leid het pakket nu.’

‘Cox, dood? Gut, dat breekt mijn arme, oude hart. Moet ik mijn naam ergens op een kaart schrijven?’

De vrouw lachte opmerkelijk helder, maar haar gezicht toonde geen emotie.

‘Ik weet niet wat u komt doen. Zij belden altijd als ze iets van me wilden. De laatste keer was meer dan drie jaar geleden.’

‘Uitstekend. Wel?’

‘Wel wat?’

‘Laat u ons nog binnen? Ik geloof dat u zich zal interesseren voor wat ik te zeggen heb. Het valt in uw straatje.’

‘Ja hoor eens, ik heb eigenlijk geen tijd...’

Ze zweeg een ogenblik. ‘Geen tijd.’

‘Nee, inderdaad. Ik heb het druk.’

‘Druk met wat?’ snauwde ze.

‘Nou ja, het eten staat op het vuur, ik moet de was nog uit de trommel halen, ik was aan het lezen...’

‘Lezen.’

‘Jazeker. Kent u *De zeven zussen*? Alleraardigst.’

Stilte. Toen: ‘U ruikt naar alcohol.’

Twee tellen bleef zijn mond open hangen, toen zei hij: ‘O... kéeé...’ en verscheen de beleefde glimlach op zijn gezicht van een vriendelijke opa die heeft besloten dit jaar toch maar geen kinderpostzegels af te nemen. ‘Zeg, het was prettig met u kennis te hebben gemaakt.’ Hij begon de deur dicht te doen. ‘Als u het niet erg vindt ga ik nu weer verd-’

In een flits was de geüniformeerde klerenkast, die tot nu toe zwijgend achter de vrouw had gestaan, naar voren gekomen en sloeg beide handen om de rand van de deur. De ketting trok met een ruk strak en werd bijna uit de post getrokken. De grijze man in de kamerjas kromp ineem, maar de vrouw in de wollen mantel vertrok geen spier. ‘Laat mij u eraan helpen herinneren dat wij u deze woning ter beschikking hebben gesteld. Mijn voorgangers zijn u dankbaar voor bewezen diensten, maar één telefoontje en ik kan de onze laten beëindigen. Dit is niet langer uw vrije tijd. U bent een rekrut en een rekrut drinkt niet. Dit is de laatste keer dat ik het zal vragen. Gaat u ons binnenlaten, of moet Van Driel ons met geweld toegang verschaffen? Hij zal een stuk minder geduldig zijn dan ik.’

De man in de deuropening keek naar de klerenkast en deed toen iets onverwachts: hij trok zijn wenkbrauwen op, grijnsde breed en haalde met een overdreven hoffelijk gebaar de ketting van de deur. ‘Wel wel wel, Maneschijntje en Honnepon, ik geloof dat ik geen keus heb, hè?’

‘Nee,’ zei Eleanor Delveaux, terwijl ze langs hem heen naar binnen liep. ‘Dat heeft u niet, meneer Grim.’